

Prof. Dr. İbrahim DÜZEN

Sayın Diyanet İşleri Başkanım, Sayın Valim, Sayın Milletvekillerim, Sayın Belediye Başkanım, Muhterem Misafirler, Hanımefendiler ve Beyefendiler!

Beşeriyetin kulağına, mustarip ve muhtaç kitlelere imanın heyecanını tattıran, Allah sevgisini insanlara sebil sebil dağıtan ve onları hayvani içgüdülerin esaretinden kurtararak temiz ve berrak bir ruha, hür ve muhasebeli bir vicdana eriştiren kâinatın efendisi, yüce Allahın en sevgili kulu Hz. Peygamberimizin doğumunu kutlamak üzere, bu kutlu doğum gününde bir arada bulunmaktan büyük bir mutluluk ve heyecan duyuyoruz. Kutlu doğum haftanız kutlu olsun, mübarek olsun.

Hz. Peygamberinizin kutlu doğumunu düşünürken Mevlana'nın *Mesnevî* adlı eserinde onunla ilgili bir çocukluk hatırasını manzum bir şekilde anlatışını, dile getirişini hatırlıyorum. Olay şu şekilde cereyan eder:

Peygamberimizin sütanesi, onu canından daha fazla koruyan, onu çok seven ve çocuklarından hiçbir zaman ayırmayan Halimetü's-Sa'diyye, bir gün peygamberimizi gezdirirken her nasılsa bir an onu kaybeder. Halimetü's-Sa'diyye çok üzülür, endişe duyar ve "eyvah Muhammed'i kaybettim" derken gizliden bir ses ona:

Ğam mehor yâveh negerded ô zütô

Belki âlem yaveh gereded ender ô

Yani;

Gam yeme, üzülme, Muhammed bu âlemde kaybolmaz,

Çünkü âlem onda kaybolmuştur.

Büyük İslam düşünürlerinden Muhammed İkbâl, *Câvidnâme* adlı

eserinde “Tâsini Muhammed” adlı bölümde peygamberimiz hakkında dikkat çeken şu hususları ifade etmektedir: İkbâl, Hz. Muhammedin tipik ve çok şiddetli düşmanı Ebû Cehil’in dilinden dökülen düşüncelerle onu anlatır.

“Kâbe’nin Haremünde Ebû Cehil’in Ruhı” başlıklı yazısında şöyle anlatır: Ebû Cehil, Hz. Peygamber’i Kâbe’ye şikâyet ederek şöyle der: “Muhammed bağrımıza ateş düşürdü, bağrımızı yaktı. Yetişmekte olan gençlerimizi elimizden aldı. Hele onun söylediği o iki kelime, “Lâ ilâhe İllallah” (Allahtan başka tapılacak tanrı yoktur) sözü yok mu, bizi adeta perişan etti. Ne demek oluyor bu! İşte menat, işte uzza, işte hubel. Bizim tanrılarımız bunlardır. Bundan başka, kardeşlik ve eşitlik gibi kavramları, düşünceleri ortaya atıyor. Kureyşli olduğu halde Kureyş kabilesinin ve Arapların üstünlüklerini inkâr ediyor. Bu olacak şey midir? Selman var ya Selman, o bir Farşlıdır, mezdekîdir. Ben onu bu şekilde bilirim.”

Kıscacası İkbâl burada, Ebû Cehil’in zihniyetini bize sembolize etmektedir. Hz. Peygamberin insanlığa ve dünyaya getirdiği, bağısladığı bu demokratik düşünce ve yenilikleri hazmedemeyen, onun karşısında duran bir düşünceyi gözümüzün önüne sermektedir. Hatırlanacağı üzere Selman-ı Farisi İran’dan göçen bir köle durumundayken, Peygamberimize karşı gösterdiği derin ve engin sevgi, İslâmiyet’e bağlılığı ve sadakati dolayısıyla peygamberimizin onun hakkında “Selmânün minnâ” yani “Selman bizdendir”, yani o, bir nevi Ehl-i Beyt’tendir buyurmuş ve onu bu şekilde büyük bir sevgi ile kucaklamış, kendi ailesinden bir fert gibi telakki etmiştir.

Ebû Cehil’in en fazla hayıflandığı ve bir türlü içine sindiremediği bir başka husus da, insanlar arsında renk ayrımının Peygamberimiz tarafından kaldırılmasıdır. Siyahın kızıla, beyaza; beyazın kızıla ve siyaha hiçbir üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takva iledir.

Modern dünyanın en büyük teknolojisine sahip ve demokrasinin savunuculuğunu yaptığını iddia eden ABD’de dahi son zamanlara kadar hatta günümüzde de siyah beyaz ayrımına dikkat edecek olursak, Hz. Peygamberin bir cahiliye toplumunda bütün dünyaya ilan ettiği “siyahın beyaza, beyazın siyah hiçbir üstünlüğü yoktur” sözünün anlamı, önemi ve büyüklüğü daha iyi bir şekilde anlaşılabilir.

Konuyla ilgili olarak söylenecek çok şey var. Ancak sözlerimi bu düşüncelerle sonlandırmak istiyorum. Kutlu Doğum haftanızı kutlar, hepinize saygılar sunarım.